

[Elsebeth Kock-Petersen]

længe siden sagt at man vil tage op generelt og ikke kun i relation til arbejdsmiljølovgivningen. Og så hører vi til overflod, at arbejdsministeren oven i købet vil tage dette ud til særskilt behandling, hvis det tager lidt for lang tid med det mere generelle initiativ, så det kan i hvert tilfælde ikke komme som nogen overraskelse for forslagsstillerne.

Det andet element er spørgsmålet om den opsættende virkning af Arbejdstilsynets afgørelser. Her vil jeg egentlig beklage, at bemærkningerne i virkeligheden indeholder meget få argumenter for, at man skal vende den regel rundt, som man har i dag: at en afgørelse har opsættende virkning, så længe den bliver behandlet hos en klagemyndighed, medmindre der er tale om, at man specielt har sagt, at afgørelsen ikke skal have opsættende virkning.

Det må jo være således, at der er nogle generelle principper i vores retssystem i det hele taget. Derfor mener jeg, det vil være forkert, hvis vi plukker de forskellige områder ud og laver helt specielle regler dér, og derfor må det også være sådan her, at vi følger den generelle regel om, at en afgørelse har opsættende virkning, medmindre der bliver besluttet det modsatte, når der er tale om, at man henvender sig til en klagemyndighed.

Det, jeg imidlertid synes er det helt afgørende her, er sådan set, at man hurtigt får afgørelserne fra klagemyndigheden. Uanset om reglen vender den ene eller den anden vej, er det jo afgørende for begge parter, hvad enten der er tale om en virksomhed eller om ansatte. Ansatte appellerer jo også en gang imellem til Arbejdstilsynets afgørelser.

Det, der er helt afgørende, er, at systemet fungerer så hurtigt og så effektivt, at man ikke føler, at man skal vente i urimeligt lang tid på ankeafgørelser, og derfor kunne sagen her give anledning til, at vi i arbejdsmarkedsudvalget fik belyst fra arbejdsministerens side, hvor lang tid der går, før klagemyndighederne træffer afgørelser i de sager, der er appelleret. Men udgangspunktet må som sagt være, at en afgørelse har opsættende virkning. Jeg kan da ikke forestille mig, at forslagsstillerne mener, man skal til at investere millioner af kroner på grundlag af en afgørelse, som siden måtte vise sig at være forkert.

Vi giver altså tilslutning – hvad der som sagt ikke kan være nogen overraskelse – til, at offentlige myndigheder også skal kunne pålægges et strafansvar, men må udtrykke nogen undren over, at man i forhold til spørgsmålet om opsættende virkning piller dette punkt ud uden nogen synderlig argumentation.

Tommy Dinesen (SF):

Fra SFs side vil vi godt være med til at kigge på punkt 1. Der er af samtlige ordførere indtil nu, med undtagelse af Socialdemokratiets, rejst nogle spørgsmål, og dem vil vi selvfølgelig godt være med til at prøve at få belyst. Vi er da positivt indstillet over for lovforslaget, men det skal selvfølgelig belyses ordentligt, inden vi tager endelig beslutning.

Punkt 2 i lovforslaget er vi meget enige i, og jeg kan sige, at vi er så enige, at vi selv overvejer at stille forslaget, så mere enig kan man vel dårligt blive. Vi er selvfølgelig også af den opfattelse, at offentlige myndigheder på samme måde som private skal kunne straffes. Der har jo i den seneste tid været adskillige eksempler, især inden for sundhedssektoren, på, at man har overskredet grænseværdier f.eks. på operationsstuer, og der har været andre eksempler, hvor det har været umuligt at finde ud af, hvem man kan gå til, hvis man vil straffe de forskellige, komme med en klage over dem, gå rettens vej, eller hvad der nu er tale om.

På den baggrund er vi enige i punkt 2 og vil selvfølgelig stemme for det, når vi kommer så langt.

Estrup (RV):

Det er svært at være uenig i intentionerne i dette forslag. Fra radikal side er vi i hvert tilfælde enige i både, at man bør bremse eventuelle forsøg på at forsinke proceduren vedrørende påbud til virksomheder gennem klageadgang, og at offentlige myndigheder principielt skal opfylde helt de samme krav, som gælder for private i relation til arbejdsmiljøet.

Men når vi så kommer til den konkrete bestemmelse og forslaget om, at klager ikke længere skal have opsættende virkning, synes jeg nok, man har haft en lidt mindre heldig hånd, for realiteten ved et sådant forslag er jo, at klageadgang dermed bliver illusorisk.